

STEPHEN KING

ZAMKA ZA SNOVE

Prevela Ana Grbić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Za Suzan Moldou i
Nen Grejam

PRVO, VESTI

Iz Ist Oregoniana, 25. jun 1947.

KONTROLORI POŽARA PRIMETILI „LETEĆE TANJIRE“

Kenet Arnold prijavio devet objekata u obliku diska.
„Sjajni, srebrnkasti, kreću se neverovatnom brzinom.“

Iz rozvelskog (Novi Meksiko) Dejli rekorda, 8. jul 1947.

VAZDUHOPLOVSTVO ZAROBILLO „LETEĆI TANJIR“
NA RANČU U OKOLINI ROZVELA

Pripadnici državne bezbednosti pronašli srušeni disk.

Iz rozvelskog (Novi Meksiko) Dejli rekorda, 9. jul 1947.

VAZDUHOPLOVSTVO PROGLAŠAVA DA JE „TANJIR“
METEOROLOŠKI BALON

Iz čikaškog Dejli tribjuna, 1. avgust 1947.

VSAD KAŽE: „NEOBJAŠNJIVO“ ZA DOGAĐAJ U ARNOLDU

Osamsto pedeset dodatnih očevidaca od prvog izveštaja.

Iz rozvelskog (Novi Meksiko) Dejli rekorda, 19. oktobar 1947.

TAKOZVANA SVEMIRSKA PŠENICA PREVARA, TVRDI BESNI FARMER

Endru Hokson poriče vezu sa „letećim tanjirom“.

Rumena pšenica „nije ništa drugo nego prevara“, insistira.

Iz Karijer džurnala (Kentaki), 8. januar 1948.
KAPETAN VAZDUHOPLOVSTVA POGINUO
U JURNJAVI ZA NLO-om
Mentelov poslednji radio-prenos:
„Metalizirano, neverovatne veličine.“

Iz brazilskog Nasionala, 8. mart 1957.
ČUDNA LETILICA SRUŠILA SE U MATO GROSU!
DVE ŽENE ZLOSTAVLJANE BLIZU PROTO PORANA!
„Čule smo cviljenje“, izjavile su

Iz brazilskog Nasionala, 12. mart 1957.
UŽAS U MATO GROSU!
Primećeni sivi ljudi sa ogromnim crnim očima.
Naučnici se podsmevaju! Izveštaji ne presušuju!
SELA POD TEROROM!

Iz Oklahomena, 12. maj 1965.
POLICAJAC PUCAO U NLO
Tvrđi da je tanjir bio 20 metara iznad Autoputa br. 9
Radari vazduhoplovne baze Tinker potvrđuju ovu tvrdnju

Iz Oklahomena, 2. jun 1965.
„VANZEMALJSKI IZRAŠTAJI“ PREVARA
TVRDI KOMITET ZA POLJOPRIVREDU
„Crveni korov“ izgleda delo tinejdžera i boje u spreju

Iz Portlandskog (Mejn) Pres heralda, 14. septembar 1965.
SVE VIŠE OČEVIDACA NLO-a U NJU HEMPŠIRU
Većina svedoka u okolini Eksetera.
Neki stanovnici izrazili strah od invazije vanzemaljaca-

Iz mančesterskog (Nju Hempšir) Džunior lidera, 19. septembar 1965.
OGROMAN OBJEKAT VIĐEN BLIZU EKSETERA JE OPTIČKA VARKA
Istraživači iz vazduhoplovnih snaga poriču izveštaj policije.
Pozornik Klilend nepopustljiv: „Znam šta sam video.“

Iz mančesterskog (Nju Hempšir) Džunior lidera, 30. septembar 1965.

EPIDEMIJA TROVANJA HRANOM U PLEJSTOU
OSTAJE NERAZJAŠNJENA

Preko 300 zaraženih, većina se oporavlja.

Ministarstvo prehrane sumnja da su u pitanju zaraženi izvori.

Iz mičigenskog Džurnala, 9. oktobar 1965.

DŽERALD FORD ZAHTEVA ISTRAGU MOGUĆE
POJAVE VANZEMALJACA

Republikanski glavešina kaže da „mičigenska svetla“ mogu biti
vanzemaljskog porekla.

Iz Los Anđeles tajmsa, 19. novembar 1978.

NAUČNICI IZ KALTEKA PRIJAVLJUJU POJAVU OGROMNOG OBJEKTA
U OBLIKU DISKA U MOHAVEU

Tikmen: „Bio sam okružen malim sjajnim svetlima.“

Morales: „Video sam crvene izrasline nalik rezancima.“

Iz Los Anđeles tajmsa, 24. novembar 1978.

POLICIJA I ISTRAŽIVAČI VAZDUHOPLOVNIH SNAGA NE NALAZE
„REZANCE“ NA POPRIŠTU U MOHAVEU

Tikmen i Morales se podvrgavaju i prolaze test detektora laži.

Odbačena mogućnost prevare.

Iz Njujork tajmsa, 6. avgust 1980.

„ŽRTVE VANZEMALJSKIH KIDNAPOVANJA“ OSTAJU PRI SVOME
Psiholozi dovode u pitanje crteže takozvanih Sivih ljudi.

Iz Vol Strit džurnala, 9. februar 1985.

KARL SEGAN: „NE, NISMO SAMI“

Istaknuti naučnik ponovo potvrđuje verovanje u vanzemaljce.

Kaže: „Šanse za postojanje inteligentnih oblika života su ogromne.“

Iz Sana, Finiks (Arizona), 14. mart 1997.

OGROMAN NLO VIĐEN BLIZU PRESKOTA
DESETINE OPISUJU OBJEKAT U OBLIKU BUMERANGA

Centrala u vazduhoplovnoj bazi Luk zagušena prijavama.

Iz Sana, Finiks (Arizona), 20. mart 1997.
„SVETLA FINKISA“ OSTAJU NEOBJAŠNJENA
Fotografije nisu montirane, tvrde stručnjaci.
Istraživači vazduhoplovnih snaga zanemeli.

Iz Poldenškog viklija (Arizona) , 9. april 1997.
NEOBJAŠNJIVA EPIDEMIJA TROVANJA HRANOM
PRIJAVE „CRVENE TRAVE“ ODBAČENE KAO PREVARA

Iz derijskog Dejli njuza, 15. maj 2000.
MISTERIOZNA SVETLA JOŠ JEDNOM
VIĐENA U OBLASTI DŽEFERSON
Gradonačelnik Kinea: „Ne znam šta su, ali evo ih opet.“

ISDD

To im je postao moto, a Džounsi ni za živu glavu nije mogao da se seti koji od njih je s tim prvi počeo. *Naplaćivanje je teško sranje*, to je njegovo. *Jebo me Fredi* i još desetak još raznovrsnijih opscenosti potiče od Dabra. Henri je bio taj koji ih je naučio da govore Šta naokolo ide, naokolo se i vraća, to je bila ona vrsta zen sranja koje je Henri voleo, čak i kad su bili klinici. Ali, ISDD; šta je sa ISDD? Čiji li je to mozak porodio?

Nije važno. Ono što jeste važno je da su verovali u prvu polovinu dok su bili kvartet, u sve kada ih je bilo pet i onda u drugu polovinu kada su ponovo postali kvartet.

Kada ih je ponovo bilo samo četvorica, dani su postali mračniji. Bilo je sve više „jebomeFredić“ dana. To su znali, ali ne i zašto je tako. Znali su da nešto nije u redu sa njima da je nešto, makar, drugačije ali ne i šta. Znali su da su uhvaćeni, ali ne i tačno kako. I sve to je bilo mnogo pre svetala na nebu. Pre Makartija i Beki Šu.

ISDD: Ponekad je samo ono što govoriš. A nekad veruješ samo u tamu. I kako se onda snalaziš?

1988: ČAK I DABAR JE PONEKAD TUŽAN

Reći da Dabrov brak nije uspeo bilo bi kao da kažete da je lansiranje *Čelendžer* spejs šatla išlo pomalo naopako. Džo Dabar Klerendon i Lori Su Kinopenski izdržali su osam meseci i onda *buuuuum*, pobegla mi žena, pomozite mi da dođem sebi.

Daba je u suštini srećan čovek, bilo koji od njegovih ortaka bi vam to rekao, ali ovo je mračno vreme. Ne viđa ni jednog od svojih starih prijatelja (a njih smatra *pravim* prijateljima) osim one nedelje novembra kada su svake godine zajedno, a prošlog novembra su on i Lori Su još bili zajedno. Jedva, ali ipak zajedno. Sada provodi dosta vremena previše, svestan je toga u barovima

Stephen King

portlandskog lučkog kraja, u Lučkoj rupi i Mornarskom klubu i Slobodnoj ulici. Previše pije i puši previše one gudre od kanapa i većinom jutara ne voli da se gleda u ogledalu u kupatilu; crvene oči mu beže od odraza i misli *Trebalo bi da prestanem sa klubovima. Uskoro ću postati kao Pit. Isusa ti na banani.*

Prekini sa klubovima, prekini sa žurkama, dobra ideja, jebote, a onda, eto ga opet, poljubiš mi branik i ša ima. Ovog utorka u pitanju je Slobodna ulica, i jebeš ga ako mu nije u ruci pivo, u džepu džoint, i neki stari instrumental, zvuči malo kao The Ventures, urla iz džuboksa. Ne može baš da se seti naslova pesme, to je bilo popularno pre njegovog vremena. Ipak, zna je; slušao je mnogo portlandskih stanica koje puštaju stare stvari otkako se razveo. Stare stvari leče dušu. Dosta ovih novih stvari... Lori Su je znala dosta o tome i sviđalo joj se, ali Dabar to ne kapira.

Slobodna ulica je skoro prazna, možda ima desetak tipova za šankom i još desetak igra bilijar tamo iza, Dabar i njegova tri ortaka u jednom od separea, piju *miler* na točenje i seku mastan špil karata da vide ko plaća svaku turu. Koji je to instrumental sa frfljavim gitarama? „Out of limits?“ „Telstar?“ Nee, u „Telstaru“ ima i sintisajzer, u ovome nema. I koga boli dupe? Ostali pričaju o Džeksonu Braunu, koji je prethodne noći svirao u Sivik centru i napravio strašan koncert, kaže Džordž Pelsen, koji je bio tamo.

„Reći ću vam šta je još bilo strava“, kaže Džordž, gledajući ih impresionirano. Podigao je svoju uvučenu bradu, pokazujući im crveni trag na vratu. „Znate šta je to?“

„Šljiva, jelda?“ pita Kent Astor, ali stidljivo.

„Fala bogu“, kaže Džordž. „Stajao sam pored vrata za scenu posle koncerta, ja i još gomila tipova, nadali smo se da ćemo dobiti Džeksonov autogram. Ili možda, nemam pojma, Dejvida Lindlija. On je *cool*.“

Kent i Šon Robido su se složili da je Lindli *cool* nije baš bog gitare, nikako (Mark Nofler iz *Dire Straits* je gitarski bog i Angus Jang iz *AC/DC*; i naravno Klepton), ali je ipak veoma *cool*. Dejvid ima sjajan ritam; i fenomenalne dredove. Sve do ramena.

Dabar se ne pridružuje razgovoru. Odjednom hoće da ode odatle, napolje iz te uparložene nedođije od bara, i ugrabi malo svežeg vazduha. Zna šta je Džordž naumio, i zna da je sve to laž.

Nije se zvala Šantej, nemaš ti pojma kako se zvala, samo je proletela pored tebe kao da ne postojiš, šta si ti uopšte za devojkicu kao što je ona, samo još jedan šljaker s dugom kosom u još jednom šljakerskom novoengleskom gradu, uletela je u autobus benda i nestala iz tvog života. Tvog jebenog interesantnog života. Šantejs je ime grupe koju slušamo, ne MarKets ili BarKejs nego Šantejs, to je „Pipeline“ od Šantejsa, a to na tvom vratu nije šljiva nego posekotina od brijača.

Zamka za snove

Pomislio je to, pa je čuo plač. Ne u Slobodnoj ulici, nego u svom umu. Odavno zaboravljeni plač. Ulazi ti pravo u glavu, taj plač, uvlači se kao komadići stakla, i o, jebo te, jebo me Fredi, neka ga neko umiri, neka prestane da *plače*.

Ja sam bio taj koji ga je umirio, pomislio je Dabar. *To sam bio ja. Ja sam ga umirio. Uzeo sam ga u naručje i pevao sam mu.*

U međuvremenu, Džordž Pelson im je pričao kako su se vrata scene konačno otvorila, ali nije izašao ni Džekson Braun, ni Dejvid Lindli; bio je to trio riba pevačica, jedna se zvala Rendi, druga Suzi, a treća Šantej. Slasne dame, oh, tako visoke i ukusne.

„Čoveče“, rekao je Šon, prevrćući očima. On je dežmekast tip čija se seksualna istraživanja sastoje od povremenih izleta u Boston, gde pari oči striptizetama u *Foksi Ledi* baru i kelnericama u *Huters* restoranu. „O, čoveče, jebo te Šantej.“ Napravio je gest drkanja. U tome bar, misli Dabar, izgleda kao profesionalac.

„Pa sam počeo da pričam s njima... s njom, uglavnom, Šantej, i pitô sam je da li bi htela da vidi deo portlandskog noćnog života. Pa smo...“

Daba vadi čačkalicu iz džepa i stavlja je u usta, isključujući se iz svega. Odjednom je čačkalica postala sve što želi. Ni pivo pred njim, ni džoint u džepu, sigurno ne Pelsenove isprazne bajke o tome kako su se on i mitska Šantej popeli na zadnje sedište njegovog pikapa.

Sve je to takvo puvanje, misli Dabar, i odjednom je očajno depresivan, depresivniji nego što je bio kad se Lori Su spakovala i preselila kod mame. To uopšte ne liči na njega, a odjednom samo želi da se čisti odatle, ispuni pluća svežim, slanim morskim vazduhom i pronade telefon. Hoće to da uradi, pa da zove Džounsija ili Henrija, nema veze koga, obojica će biti u redu; hoće da kaže *Hej, čoveče, šta se događa* i da mu jedan od njih odgovori, *Znaš, Dabo, ISDD. Nema igre bez improvizacije.*

Ustaje.

„Hej, čoveče“, kaže Džordž. Dabar je išao na Vestbruk Koledž sa Džordžom, i tada je delovao dovoljno *cool*, ali je to bilo pre mnogo dugih piva. „Gde ćeš?“

„Da pišam“, kaže Dabar, prebacivši čačkalicu s jedne na drugu stranu usta.

„Pa, trebalo bi da požuriš nazad, upravo stižem do dobrog dela“, kaže Džordž, a Dabar misli *gaćice bez prepona*. O bože, danas je ta stara vibracija baš jaka, možda je barometar u pitanju ili tako nešto.

Spuštajući ton, Džordž kaže: „Kada sam joj podigao suknju...“

„Znam, nosila je gaćice bez prepona“, kaže Dabar. Primetio je iznenađenje, čak šok u Džordžovim očima ali nije obratio pažnju. „Kô lud sam bez tog dela.“

Odlazi, hoda ka muškom WC-u, punom žutoružičastog smrada urina i dezinfekcionog svetla, prolazi ga, prolazi pored ženskog, pa pored vrata na kojima piše KANCELARIJA, i beži u sporednu ulicu. Nebo je belo i kišno, ali je vazduh

Stephen King

dobar. Tako dobar. Udiše ga duboko i ponovo misli. *Nema igre bez improvizacije.* Malo se iskezio.

Šeta desetak minuta, žvaćući čačkalicu i pročišćavajući misli. U određenom trenutku, ne može tačno da se seti kada, baca džoint iz džepa. Onda zove Henrija iz govornice u Džoovoj duvandžinici, gore na MoNjumant skveru. Očekuje sekretaricu Henri je još u školi ali je Henri tu, podiže posle drugog zvona.

„Kako si, čoveče?“ pita Dabar.

„O, znaš“, kaže Henri. „Isto sranje, drugi dan. A ti, Dabo?“

Daba sklapa oči. Na trenutak je sve ponovo u redu; bar onoliko u redu koliko može da bude u ovom govničkom svetu.

„Eto isto tako, druže“, odgovara. „Baš tako isto.“

1993: PIT POMAŽE DAMI U NEVOLJI

Pit sedi za svojim stolom baš iza salona u Makdonald Motorsu u Bridžtonu, vrteći u rukama svoj privezak za ključeve. Na njemu su samo četiri slova: NASA.

Snovi su brži od onih koji sanjaju, to je činjenica koju je Pit otkrio dok su godine prolazile. Ipak oni poslednji umiru iznenađujuće teško, vrišteći niskim, nesrećnim glasovima u pozadini mozga. Prošlo je mnogo otkad je Pit spavao u sobi oblepljenoj slikama *Apola* i *Saturn* raketa i astronauta i šetnji kroz svemir i svemirskih kapsula sa oklopima osmuđenih od fantastične vreline ponovnog ulaska u atmosferu i *Vojadžera* i jedne fotografije sjajnog diska iznad auto-puta 80, ljudi stoje iza žute trake i gledaju gore štiteći oči rukama, ispod piše OVAJ OBJEKAT, SNIMLJEN BLIZU ARVADA, KOLORADO, 1971. GODINE, NIKADA NIJE OBJAŠNJEN. TO JE ISTINSKI NLO.

Baš mnogo.

Pa ipak je proveo jednu od dve nedelje godišnjeg odmora u Vašingtonu, gde je išao u Smitsonijanov nacionalni muzej vazduhoplovstva i svemira svaki dan i proveo skoro svo vreme bazajući među izloženim primercima začuđenog, nasmešenog lica. A najveći deo tog vremena proveo je gledajući u stenje sa meseca i razmišljajući, to kamenje dolazi sa mesta na kome je nebo uvek crno, a tišina večna. Nil Armstrong i Baz Oldrin su uzeli dvadeset kilograma drugog sveta i evo ih ovde.

I evo njega ovde, sedi za stolom, a nije prodao nijedna kola ceo dan (ljudi ne vole da kupuju kola kada pada kiša, a u Pitovom delu sveta je lilo od zore), vrti svoj NASA privezak i gleda u sat. Po podne vreme teče lagano, još sporije kako se približava pet sati. U pet će biti vreme za prvo pivo. Ne pre pet; nikako.

Zamka za snove

Piješ tokom dana, možda si morao da paziš koliko piješ, zato što to rade alkoholičari. Ali ako možeš da čekaš... da vrtiš privezak i čekaš...

Isto kao i to prvo dnevno pivo, Pit čeka novembar. Put u Vašington u aprilu je bio dobar, a kamenje sa meseca zapanjujuće (i dalje ga zapanjuje, svaki put kad na njega misli), ali, bio je sam. Nije dobro kad si sam. U novembru, kada bude uzeo preostalu nedelju odmora, biće sa Henrijem i Džounsijem i Dabom. Onda će dozvoliti sebi da pije tokom dana. Kada si tamo u šumi, loviš sa prijateljima, onda je u redu da se pije preko dana. Pa to je praktično tradicija. To...

Otvaraju se vrata i zgodna brineta ulazi unutra. Oko 175 (a Pit voli visoke), možda trideset godina. Gleda oko sebe u modele u salonu (novi *tanderberd*, tamnobordo, najbolji je od svih, mada ni *eksplorer* nije loš), ali ne kao da je zainteresovana za kupovinu. Onda spazi Pita i kreće ka njemu.

Pit ustaje, ispušta svoj NASA privezak na radni sto, i susreće je na vratima kancelarije. Okačio je svoj najbolji profesionalni osmeh dvesta vati, bebi, veruj mi i ispružio je ruku. Stegla je čvrsto, ali je smetena, uzbuđena.

„Ovo mi verovatno neće uspeti“, kaže ona.

„E, sad, nikad ne počinjite tako razgovor sa prodavcem automobila“, Pit kaže. „Mi volimo izazov. Ja sam Pit Mur.“

„Zdravo“, kaže ona, ali ne kaže svoje ime, a ono je Triš. „Imam sastanak u Frajburgu za“ baca pogled na sat koji Pit tako blisko preispituje tokom sporih popodnevni sati „za samo četrdeset pet minuta. Dolazi mušterija koja želi da kupi moju kuću, i mislim da je to ona prava, u pitanju je ozbiljna cena, i...“ Oči joj se sada pune suzama i mora da proguta da bi razgovetno govorila. „... i izgubila sam moje jebene *ključeve*! Jebene ključeve *od kola*!“

Otvorila je tašnu i pretura po njoj.

„Ali imam saobraćajnu... i još neke papire... tu ima raznih brojeva, i mislila sam da možda, možda, možete da mi napravite još jedan set, pa da idem. Ova prodaja može da mi popravi godinu, gospodine...“ Zaboravila je. Nije uvređen. Mur je skoro isto tako uobičajeno kao i Smit ili Džouns. Osim toga, uzbuđena je. Tako je to kad izgubiš ključeve. Video je to milion puta.

„Mur. Ali javljam se i na Pit.“

„Da li bi mi pomogli, gospodine Mur? Ili postoji neko drugo uslužno odeljenje na koje treba da se javim?“

Tamo iza je stari Džoni Dejmon i rado bi joj pomogao, ali ne bi stigla na sastanak u Frajburgu, to je sigurno.

„Možemo da vam napravimo nove ključeve, ali to će da traje najmanje dva deset četiri sata, a najviše četrdeset osam“, kaže on.

Pogledala ga je suznih očiju, plišano smeđim, i uzviknula razočarana. „Dođavola! Dođavola!“

Stephen King

Čudna misao se tada javila Pitu: liči na devojčicu koju je nekada davno poznavao. Ne dobro, nisu je dobro poznavali, ali dovoljno dobro da joj spasi život. Džozji Rinkenhauer, tako se zvala.

„Znala sam!“ kaže Triš, ne trudeći se više da pročisti glas. „O, bože, znala sam!“ Okrenula se od njea, sada već ozbiljno plačući.

Pit kreće za njom i lagano je hvata za rame. „Čekajte, Triš. Čekajte trenutak.“

To mu je iskliznulo, izgovorio je njeno ime iako mu ga nije rekla, ali je ona isuviše uzbuđena da bi shvatila da se nisu ni upoznali kako treba, pa je okej.

„Odakle ste?“ pita je. „Mislim, niste iz Bridžtona, zar ne?“

„Ne“, kaže ona. „Naša firma je u Vestbruku. Denison nekretnine. Mi smo oni sa svetonikom?“

Pit klima kao da mu to nešto znači.

„Odatle sam krenula. Stala sam kod Bridžtonske apoteke da kupim aspirin jer uvek dobijem glavobolju pre velike prezentacije... to je od stresa, o bože, sad mi tako bubnja u glavi...“

Pit saosećajno klima. Zna sve o glavoboljama. Naravno, većinu njegovih prouzrokuje pivo, a ne stres, ali zna on o glavoboljama, nego šta.

„Imala sam slobodnog vremena, pa sam otišla u radnjicu pored apoteke na kafu... kofein, znate, kad imate glavobolju, kofein može da pomogne...“

Pit ponovo klima. Henri je doktor za glavu, ali, kao što mu je Pit više puta rekao, treba da znaš dosta o tome kako ljudski um radi da bi bio uspešan prodavac. Sada mu je milo što vidi da se njegova nova prijateljica malo smiruje. To je dobro. Misli da može da joj pomogne, ako mu dozvoli. Osetio je kako onaj mali 'klik' čeka svoj momenat. Sviđa mu se taj mali 'klik'. Nije to neka velika stvar, neće se na tome obogatiti, ali mu se sviđa.

„I otišla sam još i do Renija. Kupila sam maramu... zbog kiše, znate...“ Dirdirnula je kosu. „Onda sam otišla do kola... a mojih jebenih ključeva nije bilo! Vratila sam se nazad, po tragu... do Renija i do apoteke i do radnje, i nema ih nigde! I sad ću da propustim sastanak!“

Rastrojenost joj se ponovo ušunjava u glas. Oči su joj ponovo na satu. Vuče se za njega; za nju jurca. Ljudi se razlikuju, razmišlja Pit. Bar jedan od njih.

„Smirite se“, rekao je. „Smirite se na nekoliko sekundi i saslušajte me. Sad ćemo da prošetamo do apoteke, vi i ja, da potražimo ključeve.“

„Nisu tamo! Proverila sam sve gondole, pogledala sam na policu sa koje sam uzela aspirin, pitala sam devojkicu za kasom...“

„Neće škoditi da proverimo još jednom“, kaže on. On hoda ka vratima, lagano pritiskajući šakom njena leđa, terajući je da hoda sa njim. Sviđa mu se njen parfem a njena kosa mu se sviđa još više, da. A ako izgleda ovako lepo kada pada kiša, kakva li je kada izađe sunce?

Zamka za snove

„Moj sastanak...“

„Ostaje vam četrdeset minuta“, kaže. „Kada odu turisti, treba vam samo dvadeset minuta da stignete do Frajburga. Trebaće nam samo deset minuta da pokušamo da pronađemo vaše ključeve, a ako ne uspemo, ja ću vas odvesti.“

Sumnjičavo ga je gledala.

Pogledao je pored nje, ka jednoj od kancelarija. „Dik!“ pozvao je. „Hej, Diki Em!“

Dik Makdonald diže pogled sa gomile računara.

„Reci ovoj dami da je bezbedna sa mnom u vožnji do Frajburga, ako dođe do toga.“

„O, sasvim bezbedna, gospođo“, kaže Dik. „Nije seksualni manijak, a ni ne vozi brzo. Samo će pokušati da vam proda novi auto.“

„Ja sam tvrd orah“, kaže ona smešeći se pomalo, „ali pristajem.“

„Dik, javljaj se na moj telefon, hoćeš?“ pita Pit.

„Uh, baš ću da se namučim. Po ovakvom vremenu, teraću mušterije motkom.“

Pit i brineta Triš izlaze, prelaze ulicu, i idu dvadesetak metara do Glavne ulice. Bridžtonska apoteka je druga zgrada levo. Kiša se pojačala, sada je skoro pljuštala. Žena je stavila svoju novu maramu na glavu i bacila pogled na Pita, koji nije poneo ništa. „Skroz ćete se skvasiti“, rekla je.

„Ja sam sa severa“, rekao je. „Žilavi smo mi.“

„Mislite da ćete ih naći, zar ne?“ pita ona.

Pit sleže ramenima. „Možda. Ja sam dobar u nalaženju stvari. Oduvek.“

„Znate nešto što ja ne znam?“ pita.

Nema igre bez improvizacije, pomislio je. Toliko znam, gospođo.

„Ne“, kaže on. „Još ne.“

Ušli su u apoteku i zvono iznad vrata je zvecnulo. Devojka iza pulta podigla je pogled sa časopisa. U tri i dvadeset tokom kišnog kasnoseptembarskog popodneva, apoteka je potpuno prazna, osim njih troje i gospodina Ditera tamo iza pulta za izdavanje lekova na recept.

„Ćao, Pit“, kaže devojka za pultom.

„Hej, Kejti, kako je?“

„Ma znaš prazno.“ Pogledala je u brinetu. „Izvinite, gospođo, pogledala sam okolo ponovo i nisam ih našla.“

„U redu je“, kaže Triš blede se osmehujući. „Ovaj gospodin je pristao da me odveze na mesto sastanka.“

„Pa“, kaže Kejti, „Pit je okej, ali ne bih baš otišla toliko daleko i nazvala ga džentlmenom.“

Stephen King

„Trebalo da paziš šta pričaš, dušo“, kaže joj Pit sa širokim kežom. „Ima još jedna apoteka dole niz trista dvojku, u Nejplsu.“ Onda zagleda sat. Vreme je i za njega ubrzalo. To je u redu, to je fina promena.

Pit ponovo gleda u Triš. „Prvo ste ušli ovde. Po aspirin.“

„Da. Kupila sam bočicu **Anacina**. Onda sam htela da ubijem vreme, pa sam...“

„Znam, otišli ste na kafu kod Kristija, pa ste prešli ulicu i ušli u Reni.“

„Da.“

„Niste popili aspirin sa vrućom kafom, zar ne?“

„Ne, imala sam bocu vode u kolima.“ Pokazuje kroz prozor na zeleni *taurus*. „Popila sam ga s vodom. Ali proverila sam i sedište, gospodine Pit. Takođe sam proverila i bravu.“ Nestrpljivo ga je pogledala, kao da hoće da kaže, *Znam šta misliš: blesava žena*.

„Samo još jedno pitanje“, kaže on. „Ako pronađem vaše ključeve od kola, da li bi izašli na večeru sa mnom? Mogli bi da se nađemo u Vest Vorf. To je na putu između nas i...“

„Znam gde je Vest Vorf“, rekla je, zabavljena uprkos svojoj nevolji. Kejti se više nije ni pretvarala da čita novine za pultom. Ovo je mnogo bolje od *Redbuka*. „Kako znate da nisam udata ili tako nešto?“

„Nemate burmu“, hitro je odgovorio, iako još nije pogledao u njene šake, bar ne izbliza. „Osim toga, mislio sam samo na pržene školjke, salatu i kolač od jagoda, a ne na celoživotno obavezivanje.“

Pogledala je na sat. „Pit... gospodine Mur... bojim se da ovog trenutka uopšte nisam zainteresovana za flertovanje. Ako želite da me povežete, rado ću večerati sa vama. Ali...“

„To mi je sasvim dovoljno“, rekao je. „Ali, mislim da ćete voziti svoja kola, pa ćemo se naći. Pola šest, Je l' to u redu?“

„Da, dobro, ali...“

„Okej.“ Pit je srećan. To je dobro; srećan to je dobro. Mnogim danima tokom proteklih nekoliko godina nije osećao ni tračak sreće, a ne zna zašto. Previše dugih i vlažnih noći provedenih po barovima duž trista dvojke odavde do Nort Konveja? Okej, ali da li je to sve? Možda nije, ali ovo nije vreme da misli na to. Dama mora da stigne na sastanak. Ako stigne i uspe da proda kuću, ko zna, možda se to posreći i Pitu Muru? Pa čak iako mu se ne posreći, moći će da joj pomogne. Oseća to.

„Sada ću da uradim nešto malo čudno“, kaže on, „ali neka vas to ne brine, okej? To je samo mali trik, kao kada stavite prst pod nos da zaustavite kijanje ili tapkanje po čelu kada pokušavate da se nećeg setite. U redu?“

„Naravno, valjda“, kaže ona, potpuno smušena.

Zamka za snove

Pit zatvara oči, podiže jednu ruku labavo sklopljenu u pesnicu ispred lica, a onda ispravlja kažiprst. Počinje da ga pomera napred nazad ispred sebe.

Triš gleda u Kejti, devojku za pultom. Kejti sleže ramenima kao da kaže *Ko zna?*

„Gospodine Mur?“ Triš sada zvuči kao da joj je nelagodno. „Gospodine Mur, možda bi ja trebalo da...“

Pit je otvorio oči, udahnuo duboko i spustio ruku. Pogledao je pored nje, u vrata.

„Dobro“, kaže. „Znači ušli ste...“ Oči mu se pomeraju kao da je gleda dok ulazi. „I otišli ste do pulta...“ Njegove oči šetaju donde. „Pitali ste, verovatno, 'Na kojoj gondoli je aspirin?' Tako nešto.“

„Da, ja...“

„Samo što ste i uzeli nešto, da.“ Vidi on to na polici za čokoladice, nešto jarkožuto, nalik otisku šake. „Snickers?“

„Maunds.“ Njene smeđe oči su razrogačene. „Kako ste znali?“

„Uzeli ste čokoladicu, pa ste *onda* otišli po aspirin... „ Gleda niz gondolu broj dva. „Posle toga ste platili i izašli... hajde da izađemo na trenutak. Vidimo se, Kejti.“

Kejti je samo klimnula, gledajući ga raširenih očiju.

Pit izlazi napolje, ignorišući zveckanje zvona, ignorišući kišu, koja sada *stvarno* pada. Žuto je i na trotoaru, ali bleđi. Kiša ga spira. Ipak, i dalje ga vidi i drago mu je zbog toga. Taj slatki osećaj kada *klikne*. Prošlo je već dosta vremena otkako ga je video tako jasno.

„Nazad ka vašim kolima“, kaže, sada govoreći sa samim sobom. „Nazad do kola da popijete par aspirina s vodom...“

Prelazi trotoar, polako, ka *taurusu*. Žena hoda za njim, zabrinutija nego ikad. Skoro uplašena.

„Otvorili ste vrata. Nosite tašnu... ključeve... aspirin... čokoladicu... sve to... premeštali ste sve iz ruke u ruku... i onda ste...“

Saginje se, mulja rukom kroz vodu koja teče u slivniku, sve do zgloba i vadi nešto napolje. Pokretom mađioničara joj pokazuje. Ključevi blešte srebrom po mutnom danu.

„... ispustili ključeve.“

Isprva ih ne uzima. Samo zuri u njega, kao da je izveo neki veštičji trik (čarobnjački, u njegovom slučaju) pred njom.

„Hajde“, kaže, a osmeh mu pomalo bleđi. „Uzmite ih. Nije to ništa zastrašujuće, znate. Uglavnom je u pitanju dedukcija. Dobar sam u takvim stvarima. Hej, trebalo bi da sam sa vama kada se izgubite. Odličan sam za odgublivanje.“

Stephen King

Uzima ključeve, tada. Brzo, pazeći da mu ne dodirne prste, i on tada zna da se neće naći s njim kasnije. Ne treba mu neki poseban dar da to shvati; samo treba da je pogleda u oči, koje su više uplašene nego zahvalne.

„Hv... hvala“, rekla je. Odjednom je počela da meri prostor među njima, ne želeći da joj se više približi.

„Nema problema. Ne zaboravite: Vest Vorf, pola šest. Najbolje pržene školjke u ovom delu države.“ Nastavlja priču. Moraš, ponekad, bez obzira na to kako se osećaš. Pa iako je deo užitka nestao iz popodneva, nešto je ostalo; video je liniju, a zbog toga se uvek bolje oseća. To je zanemarljiv trik, ali je lepo znati da je još uvek u stanju da ga izvede.

„Pola šest“, odjeknula je ona, ali mu dobacuje pogled koji upućujete psu koji bi mogao da ujede ako ga puste s lanca, dok otvara vrata da bi sela u kola. Mnogo joj je drago što se neće voziti do Frajburga sa njim. Pit ne mora da bude vidovit da bi mu to bilo jasno.

Stoji tamo na kiši, gleda je kako se isparkirava sa kosog mesta za parkiranje, pa joj veselo odmahuje u stilu prodavca kolima dok odlazi. Ona mu smeteno odmahuje vrhovima prstiju, i naravno, kada je stigao u Vest Vorf (u pet i petnaest, čisto da se pokaže kao tačan, za svaki slučaj) nema je, kao ni sat kasnije. Ipak ostaje duže vreme, sedeći za barom, pijući pivo i gledajući saobraćaj na tristadvojki. Čini mu se da je vidi kako prolazi pored, ne usporivši, oko dvadeset do šest, zeleni *taurus* jurajući prolazi kroz kišu koja je postala jaka, zeleni *taurus* koji možda, a možda i ne, vuče za sobom svetlo žuti oblacić koji brzo bleđi na posivelom vazduhu.

Isto sranje, drugi dan, misli on, ali je sada užitak nestao i tuga se vratila, tuga koju doživljava zasluženom, kao cena neke ne sasvim zaboravljene izdaje. Pali cigaretu u stara vremena, kao klinac, pravio se da puši, ali sada ne mora da se pravi i naručuje još jedno pivo.

Milt ga donosi, ali kaže, „Treba da položiš malo hrane na to, Pitere.“

I tako Pit naručuje porciju prženih školjki, pa čak i jede par, pošto ih je umorio uz tartar sos dok pije još par piva, i u jednom trenutku, pre nego što se pomorio uz liniju do nekog drugog lokala u kome nije tako dobro poznat, pokušava da zove Džounsija, tamo dole u Masačusetsu. Ali Džounsi i Karla uživaju u retkoj večeri van kuće, dobio je bebisiterku, koja ga pita da li želi da ostavi poruku.

Pit samo što ne kaže ne, pa se predomišlja. „Samo mu recite da je zvao Pit. Kažite mu da je Pit rekao ISDD.“

„I... S... D... D.“ Zapisuje. „Da li će on znati šta...“

„O, da“, kaže Pit, „znaće.“

Oko ponoći je pio u nekoj njuhempširskoj rupi, Madi Rader ili je možda Radi Mader, pokušava da kaže nekoj ribi koja je pijana koliko i on da je nekada